

vanlige, at Forsørgelsen skete ved den Erværgendes Optagelse i Forsørgelses- og Arbejdsanstalten. Vi have ment, at det maatte staa som to ligeberettigede Forsørgelsesmaader: Forsørgelse i Arbejds- og Forsørgelsesanstalter og Forsørgelse i Hjemmet, saa at det ikke burde siges, at det ene var mere normalt end det andet. Det maatte i det Hele være overladt til den lokale Fattigbestyrelse at bestemme, paa hvilken Maade den vilde forsørge hver enkelt Fattig. Dette have vi ment, fordi det forekommer os at ville være en inhuman Regel saaledes at opstille det som det Normale, at Forsørgelsen skulde ske i Arbejds- og Forsørgelsesanstalter, og at Forsørgelse i Hjemmet skulde være Undtagelse. Det er forekommet os at være en inhuman Regel, som sikkert vilde vække Utilfredshed paa mange Steder. Det er dernæst ogsaa forekommet os at være en mindre praktisk Regel, fordi der paa mange Steder i Landet og navnlig i de mindre Kommuner ikke gives og ikke uden uforholdsmæssig Anstrengelse kan staffles Forsørgelses- og Arbejdsanstalter tilstede. I mindre Kommuner, hvor der kun er forholdsvis faa Fattige at forsørge, have vi ment, at det i praktisk Henseende vilde være meget uheldigt, om man skulde være nødt til eller det skulde staa som normalt, at Forsørgelsen skulde ske i slige Anstalter. Vi have derfor givet vore Paragrafer en saadan Ufsættelse, at de to Forsørgelsesmaader efter dem staa som ligeberettigede, saa at det ganske er overladt til Fattigbestyrelsen selv, paa hvilken af disse Maader den vil forsørge den Erværgende. Det vil altsaa ses, at Udvalget i den første af Paragraferne siger ganske i Almindelighed, at de Fattige forsørges enten ved Understøttelse i Hjemmet eller ved Anbringelse i egne Arbejdsanstalter, og som Følge deraf siges det ogsaa i den næste Paragraf, § 31, at Enhver, som nyder Hjælp af det offentlige Fattigvæsen, kan henvise til at modtage denne i en Forsørgelsesanstalt, men videre ikke. Derimod have vi fundet, at der paa et enkelt Punkt var Anledning til at udtale, at Fattigbestyrelsen var berettiget til at yde Bedkommende Forsørgelse i en Anstalt, hvor det forekommer os, at Lovforlaget, medfører det Modsatte. Det er nemlig forekommet os, at Lovforlaget, naar man læser det saaledes, som det foreligger, nærmest fører til den Slutning, at Fattigvæsenet ikke er berettiget til at yde Sygehjælp i saadanne Anstalter. Dette synes os at være en uheldig Regel, og derfor er det, vi have tilladt os i § 31, 3die Stykke, at optage en udtrykkelig Bestemmelse om, at Fattigbestyrelsen med Lægens Samtykke kan indlægge Enhver, som i Sygdomstilfælde trænger til Hjælp, paa et Sygehus eller i en Forsørgelsesanstalts Sygestue eller Pleieafdeling. Det behøver vist ikke nogen videre Begrundelse, at det bør være saaledes, og at det ingenlunde bør være Regel, at Enhver, der er syg,

kan forlange at blive pleiet uden netop paa en saadan Anstalt. — I Slutningen af Lovforlagets § 30 findes der optaget en Regel, som vistnok Alle ville være enige om at billige, nemlig den, at det ikke mere skal være tilladt at forsørge Fattige ved at lade dem gaa paa Omgang mellem Kommunens Beboere. Det er en Regel, som vistnok Alle billige, men vi have ment, at der kunde være Anledning til endvidere at tilføie, at det skal være forbudt at sætte Fattiges Modtagelse til Pleie og Forsørgelse til Licitation, selv om denne Licitation indskrænkes til Kommunens Beboere. Ligesom denne Fremgangsmaade allerede tidligere er bleven forbudt af Administrationen, saaledes forekommer det mig, at der ogsaa nu er Anledning til i Loven at opretholde Forbudet derimod, saameget mere som det er kommet til vor Kundskab, at der skal være Steder her i Landet, hvor denne Fremgangsmaade endnu af og til anvendes. I Forbindelse med disse Regler er der et andet Punkt, som vi have ment trænger til en udtrykkelig Bestemmelse, da en saadan ikke findes i Lovforlaget. Det er det, som vi have optaget i det sidste Stykke af § 31, idet vi nemlig mene, at der er Anledning til udtrykkelig at udtale, at ingen Erværgende kan vørgre sig ved at lade sig forsørge udenfor den forsørgelsespligtige Kommunes Grændser ved dens Foranstaltning. Det er jo for det første klart, at Fattigvæsenet maa være berettiget til at udsætte Børn i Pleie udenfor Kommunens Grændser, men dernæst synes det ogsaa klart — og det beskrives vel heller ikke i den gjældende Praxis, men kan maaste blive bestridt, og derfor synes det rigtigt at afgjøre Spørgsmaalet —, at Kommunen ogsaa er berettiget til at anbringe Erværgende i Arbejdsanstalter, der ligge udenfor den Grændse, altsaa enten Amtsarbejdsanstalter eller lignende, der holdes af andre Kommuner, og i hvilke man modtager Erværgende ogsaa fra fremmede Steder for en vis Betaling. Naar en Kommune finder det rigtigt og finder sin Regning ved at sende sine Erværgende til en saadan Anstalt og saa betale det daglige Bedrag, som ved den paagjældende Anstalts Reglement er fastsat, forekommer det mig ikke, at der burde være Spørgsmaal om, at den Paagjældende skulde kunne indvende Noget derimod under Paaskud af, at det var en Forsørgelse, der ydedes ham udenfor Kommunens Grændser. I Overensstemmelse med hele denne Betragtningssmaade, hvorfra vi ere gaaede ud, at man for Kommunerne bør have den størst mulige Selvstændighed i Ordningen af deres Fattigvæsen, al den Selvstændighed, som er forenelig med Humanitetens Fordringer med Hensyn til de Fattiges omhyggelige Forsørgelse, have vi ogsaa ment, at der ingen Anledning var til i Loven at optage en saadan reglementarisk Bestemmelse som den, at den Erværgende i Reglen, naar han bliver forsørgt udenfor Anstalterne, skulde have Forsørgelsen i Skikkelse af Naturalier og ikke i Skikkelse af Peng.